

Отже, загалом, глобалізація – всеохоплюючий процес трансформації світового співтовариства у відкриту цілісну систему інформаційно-технологічних, фінансово-економічних, суспільно-політичних, соціально-культурних взаємозв'язків і взаємозалежностей. При цьому глобалізація – явище багатогранне, а відтак її слід розглядати як комплекс трансформаційних процесів, що охоплює різні сфери світового співтовариства [3].

Можна стверджувати, що глобалізація має економічну природу, оскільки є по суті міжнародною економічною інтеграцією країн, інтеграцією національних та регіональних ринків у цілісний простір планетарного обміну, а сучасний її стан можна охарактеризувати як фінансово-виробничу транснаціоналізацію сільськогосподарських відносин.

ЛІТЕРАТУРА

1. Куцик П. О. Глобальна економіка: принципи становлення, функціонування, регулювання та розвитку : монографія / П. О. Куцик, О. І. Ковтун, Г. І. Башнянин. – Львів : Видавництво ЛКА, 2015. – 594 с.
2. Деркач Т. В. Регіональна економічна інтеграція у системі глобалізації світової економіки / Т. В. Деркач // Економічні інновації. – 2014. – № 57. – С. 27–135.
3. Крапивний І.В. Глобалізація: сутність, чинники та етапи розвитку / І. В. Крапивний // Вісник СумДУ. – 2016. – № 1. – С. 129-137. – (Серія “Економіка”).
4. Новицький В. Економічна глобалізація та її наслідки для України / В. Новицький, А. Грищенко // Стратегія розвитку України (економіка, соціологія, право). – 2015. – № 1. – С. 7-14.
5. Лещук В. П. Фінансова глобалізація в умовах глобалізації світової економіки / В. П. Лещук // Збірник науково-технічних праць : РВВ НЛТУ України. – 2015. – Вип. 20. – С. 118-124.

УДК 330.339

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ СУЧАСНИХ ГЛОБАЛЬНИХ РИНКІВ

Ботнар І. О., студент групи Б 5/1

Науковий керівник – канд. екон. наук, доцент Довгаль О. В.

Миколаївський національний аграрний університет

Посилення глобалізації у світі, зростання рівня складності проблем та протиріч, що виникають між економічними акторами в процесі їх функціонування та взаємодії на глобальному рівні викликає необхідність відповідної модифікації інститутів забезпечення та регулювання їх діяльності. Особливо актуально це питання набуває для світового ринку, що вже стає базовою категорією глобальної економіки та визначає подальші напрями розвитку її інституційної системи шляхом реалізації своїх основних

функцій створення глобального попиту та пропозиції, глобального конкурентного середовища та глобальної інфраструктури.

Світовий ринок можна розглядати як сукупність національних ринків окремих країн, що пов'язані між собою міжнародними економічними відносинами. Його становлення проходило на основі удосконалення внутрішніх ринків.

В час розвитку мануфактурного виробництва (XVI-XVIII ст.) міські ринки вже стають тісними для виробників. Частку виробленої продукції виробники прагнуть продавати за межами національних кордонів. Так, створюється національний ринок, який включає в себе внутрішній ринок, що орієнтується на іноземних покупців.

Перетворення мануфактурного виробництва в фабрику індустрії в першій половині XIX століття призвело до перетворення локальних центрів міжнародної торгівлі в єдиний світовий ринок. Його остаточне формування завершилось в XIX-XX столітті.

Світовий ринок є феноменом товарного виробництва, що переріс національні кордони. Основна його риса – це здійснення міждержавного пересування товарів, послуг, факторів виробництва, фінансових ресурсів. В соціально-економічному плані світовий ринок являє собою сукупність відносин, що виникають через взаємодію внутрішнього і зовнішнього попиту й пропозиції.

В сучасних умовах світовий економічний розвиток характеризується більш широким залученням країн до міжнародних економічних взаємозв'язків і посиленням їхньої взаємозалежності. Процес, що сприяє подоланню відокремленості національних господарств, отримав назву як процес інтернаціоналізації. Можна з певним припущенням сказати, що інтернаціоналізація призвела до створення світового господарства.

Світове господарство – це сукупність національних економік окремих країн і регіональних економічних об'єднань, що взаємодіють між собою на підставі міжнародного поділу праці [1].

Різниця між світовим господарством і світовим ринком полягає в тому, що світове господарство являє собою високу стадію розвитку ринкової економіки, для якої притаманним є не стільки міжнародний рух товарів, скільки міждержавне переміщення факторів виробництва.

Світове господарство – це ринкова система, в якій залежності від об'єкта купівлі-продажу відокремлюють три великих групи світових ринків: товарний, грошовий і ринок праці.

До складу світового товарного ринку входять: ринок споживчих товарів, ринок засобів виробництва і ринок послуг.

Світовий фінансовий ринок в основному обслуговує рух реальних товарно-матеріальних цінностей. До його складу також входять інвестиційні, грошові та ринки позичкових капіталів.

Об'єктом купівлі-продажу на міжнародному ринку праці є іноземна робоча сила. Цей ринок складається зі світового ринку кваліфікованих

робітників, світового ринку некваліфікованих робітників і світового ринку спеціалістів.

Світовий ринок як система економічних відносин виконує такі функції:

- оптимізація використання факторів виробництва в світовому просторі;
- інформує виробників і споживачів про наявність і ціну товарів;
- дає об'єктивну оцінку виробничої діяльності з позицій міжнародних стандартів і критерії якості товару [2].

Як висновок можна сказати, що світовий ринок став закономірним результатом розвитку внутрішніх і національних ринків товарів, які вийшли за межі державних кордонів. Для нього характерні такі риси:

- є категорією товарного виробництва, яке у пошуках збуту своєї продукції вийшло за національні межі;
- виявляється у міждержавному переміщенні товарів під впливом не тільки внутрішніх, але й зовнішніх попиту і пропозиції;
- оптимізує використання факторів виробництва, підказуючи виробнику, в яких галузях та регіонах вони можуть бути застосовані найефективніше;
- виконує сканувальну роль, вибраковуюючи з міжнародного обміну товари та часто їх виробників, які не можуть забезпечити міжнародний стандарт якості за конкурентних цін;
- на ньому існує особлива система цін – світові ціни;
- на ньому рух товарів зумовлюється не лише економічними факторами (виробничими зв'язками між підприємствами та регіонами країни), а і зовнішньоекономічною політикою окремих держав.

Світовий ринок є сферою міжнародного обміну і тому має зворотний вплив на виробництво: показує йому що, скільки та для кого треба продукувати. З цього боку світовий ринок є первинним щодо виробника і є центральною категорією міжнародної економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Базилевич В. Д. Современная экономическая теория: в поисках новой парадигмы / В. Д. Базилевич // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2013. – № 146. – С. 5-7.
2. Гражевська Н. І. Економічні системи епохи глобальних змін / Н. І. Гражевська. – К. : Знання, 2008. – 431 с.
3. Портер М. Конкуренция / пер. с англ. / М. Є. Портер. – М. : Издательский дом “Вильямс”.
4. Пивоваров С. Э. Международный менеджмент / С. Э. Пивоваров, Л. С. Тарасевич. – 4-е изд. – СПб. : Питер, 2008. – 720 с.